

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 40/15
V Luxembourg, 23. aprila 2015

Sodba v zadevi C-260/13
Sevda Aykul / Land Baden-Württemberg

Imetniku vozniškega dovoljenja lahko druga država članica zavrne pravico do vožnje na ozemlju te države članice, potem ko je na njem storil cestnoprometni prekršek, zaradi katerega je bila zmanjšana njegova zmožnost za vožnjo

Vendar te pravice ni mogoče neomejeno zavrniti, pogoji za njeno ponovno pridobitev pa morajo biti v skladu z načelom sorazmernosti

Sevda Aykul je avstrijska državljanka, ki prebiva v Avstriji, blizu nemške meje. Po policijskem nadzoru v Nemčiji je analiza krvnega vzorca pokazala, da je S. Aykul vozila pod vplivom marihuane in da je to drogo uživala vsaj občasno. Nemški organi so tako ocenili, da S. Aykul ni mogla uživati prepovedanih drog in voziti, ne da bi bila pod njihovim vplivom, in da zato ni bila zmožna za vožnjo motornih vozil. S. Aykul je bila zato zavrnjena pravica do vožnje v Nemčiji z avstrijskim vozniškim dovoljenjem. Obveščena je bila, da lahko pravico do vožnje v Nemčiji ponovno pridobi s predložitvijo medicinsko-psihološkega izvedenskega mnenja, za izdajo katerega je praviloma pogoj, da se dokaže, da eno leto ni uživala prepovedanih drog.

Vendar se je S. Aykul v Avstriji še naprej štelo za zmožno za vožnjo motornih vozil in je zato svoje vozniško dovoljenje obdržala. Avstrijski organi namreč ukrepajo le, če je nezmožnost za vožnjo motornega vozila zaradi uživanja prepovedanih drog zdravniško ugotovljena ali če obstajajo indici za sum na odvisnost od teh mamil. S. Aykul pa na podlagi poročila nemškega zdravnika, ki je opravil odvzem krvi, ni imela opaznejših znakov, da bi bila pod vplivom prepovedanih drog.

S. Aykul je pri Verwaltungsgericht Sigmaringen (upravno sodišče v Sigmaringenu, Nemčija) vložila tožbo zoper nemško upravno odločbo, na podlagi katere ji je bila odvzeta pravica do uporabe njenega avstrijskega vozniškega dovoljenja v Nemčiji. Po njenem mnenju so samo avstrijski organi pristojni odločati, ali je še zmožna za vožnjo motornih vozil. V zvezi s tem je Verwaltungsgericht Sodišče vprašalo, ali obveznost vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, kot izhaja iz Direktive 2006/126 o vozniških dovoljenjih,¹ izpodbijani odločbi nasprotuje.

Sodišče s to sodbo odgovarja, da Direktiva o vozniških dovoljenjih ne nasprotuje temu, da država članica na ozemlju, na katerem imetnik vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, začasno prebiva, zavrne priznanje veljavnosti tega vozniškega dovoljenja zaradi kršitvenega ravnanja njegovega imetnika, ki je bilo storjeno na navedenem ozemlju po izdaji navedenega vozniškega dovoljenja in zaradi katerega v skladu z nacionalnim pravom prvonavedene države članice ni zmožen za vožnjo motornih vozil.

V skladu z direktivo je sicer le država članica, v kateri ima imetnik vozniškega dovoljenja običajno prebivališče, pristojna sprejeti ukrepe omejitve, začasnega odvzema, odvzema ali razveljavitve dovoljenja, ki učinkujejo v vseh državah članicah.

Vendar direktiva vsaki državi članici (in ne le državi članici običajnega prebivališča) dovoljuje, da na podlagi svoje nacionalne zakonodaje in zaradi kršitvenega ravnanja, ki ga je na njenem ozemlju storil imetnik vozniškega dovoljenja, ki ga je predhodno pridobil v drugi državi članici, sprejme

¹ Direktiva 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih (UL L 403, str. 18).

ukrepe, obseg katerih je omejen na to ozemlje, učinek pa na zavrnitev priznanja veljavnosti dovoljenja na tem ozemlju.

Prisila države članice, da v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, brezpogojno prizna veljavnost vozniškega dovoljenja, bi bilo v nasprotju s ciljem v splošnem interesu, ta pa je izboljšanje prometne varnosti, ki ga uresničuje direktiva. Možnost države članice, da imetniku vozniškega dovoljenja odvzame pravico do vožnje na svojem ozemlju zaradi kršitve, ki je bila storjena na njem, pomeni omejitev načela vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj. Vendar ta omejitev, ki omogoča zmanjšanje tveganja za nastanek prometnih nesreč, izboljšuje varnost v cestnem prometu, kar je v interesu vseh državljanov.

Poleg tega Sodišče ugotavlja, **da je država članica, ki v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, pristojna določiti pogoje, ki jih mora imetnik vozniškega dovoljenja izpolniti, da ponovno pridobi pravico do vožnje na njenem ozemlju.**

Če je namreč zavrnjeno priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, in to temelji na nacionalnih predpisih, ki ne obstajajo nujno v zakonodaji države članice izdajateljice, se zdi malo verjetno, da bi zakonodaja zadnjenavedene države članice določala pogoje, ki bi jih moral imetnik vozniškega dovoljenja izpolnjevati, da bi ponovno pridobil pravico do vožnje na ozemlju druge države članice. Vendar Sodišče opozarja na sodno prakso, v skladu s katero država članica ne more za nedoločen čas zavrniti priznanja vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, če je bil zoper imetnika tega dovoljenja na ozemlju prvonavedene države članice sprejet omejevalen ukrep.

Verwaltungsgericht Sigmaringen mora preučiti, ali Nemčija na podlagi svojih predpisov **dejansko neomejeno nasprotuje priznanju avstrijskega vozniškega dovoljenja S. Aykul.** V zvezi s tem je pristojno **tudi preveriti**, ali so pogoji, ki jih določa nemška zakonodaja za pravice do vožnje v Nemčiji, v skladu z načelom sorazmernosti in zlasti, ali ne presegajo tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev cilja direktive (izboljšanje prometne varnosti).

Sodišče v zvezi s tem navaja, da je iz navedb nemške vlade razvidno, da se, tudi če medicinsko-psihološko izvedensko mnenje ni predloženo, pravica do uporabe vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, v Nemčiji ponovno pridobi, ko je vpis nezmožnosti po poteku določenega roka (v primeru S. Aykul petletnega roka) izbrisan iz nemškega registra o zmožnosti za vožnjo. Tako bo lahko S. Aykul po poteku tega roka v Nemčiji ponovno uporabljala svoje vozniško dovoljenje, ne da bi morala predložiti medicinsko-psihološko izvedensko mnenje.

Ob upoštevanju teh navedb, ki jih mora Verwaltungsgericht Sigmaringen preveriti, Sodišče ugotavlja, da se ne zdi, da **nemške določbe neomejeno nasprotujejo priznanju vozniškega dovoljenja S. Aykul.** Poleg tega je **po mnenju Sodišča dejstvo, da mora S. Aykul za ponovno pridobitev pravice do vožnje motornega vozila v Nemčiji bodisi predložiti medicinsko-psihološko izvedensko mnenje** (za izdajo katerega mora dokazati, da eno leto ni uživala prepovedanih drog) **bodisi se mora izteči petletni rok, učinkovit preventivni ukrep, ki je sorazmeren s ciljem, in sicer izboljšanjem prometne varnosti.**

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106